

CESTA Z BUDAPEŠTI

Ivan Galambica

Ivan Galambica

CESTA Z BUDAPEŠTI

KAPITOLA PRVNÍ: POPRAVA

16. ledna 1945 - věznice, cela 345, Budapešť

S námahou jsem vstal. Na cele byly dvě dřevěné pryčny a jedna z nich mi nyní poskytovala alespoň trochu úlevy po tom výprasku, kterého se mi před několika hodinami dostalo. Schwamber, to esesácké prase, dělal svoji práci pořádně. Nutno uznat, že se neflákal. Zmlátili mě. Nebylo to poprvé a možná, že ani ne naposledy.

Nešlo snad ani o to, abych jim něco prozradil. Já jim řekl už všechno. V tomto nejsem žádným hrdinou. Potíží je v tom, že já skutečně nemám, co bych mohl prozradit. Opravdu. To, co potřebovali vědět, již dávno věděli. Takže se výslechy opakovaly stále dokola. Ale proč mě stále vyslýchali, to je mi záhadou. Copak něco vím?

Chytili mě na Dunajském nábřeží, s puškou v ruce, před tím jsem spolu s dalšími třemi spolubojovníky, kteří měli i pancéřovou pěst a nějaké granáty, zlikvidoval jeden německý tank, a to byla celá naše odbojová činnost. Prostě jsem se v době, kdy začalo povstání proti nacistům, potuloval po městě. Chodil jsem od ničeho k ničemu a pozoroval dění. Nejsem žádný hrdina ani

odbojář. Ale po dobrodružství jsem toužil, to ano. A najednou se mi naskytla příležitost k dobrodružství, které jsem chtěl zažít. Uviděl jsem na zemi ležet nějakého mrtvého esesáka. Měl vedle sebe pušku. Já jej nezastřelil, již byl mrtvý, když jsem tam přišel.

Kolem nás to vřelo. Hučelo povstání. Sebral jsem mu to pušku a potkal ještě další tři „spolubojovníky“. Vyrazili jsme na Němce. No, a na nábreží jsme dostali ten tank. To bylo všechno. Já ani nevystřelil. A v rámci toho německého přísloví, které zní: „S kým tě chytí, s tím tě pověsí,“ mě asi za deset minut poté zatkli. Dva moji kamarádi zemřeli, jeden utekl a já byl chycen. Tak co bych mohl zapírat?

Dostal jsem se sem a čekal jsem rychlý konec. Je to k zoufání. Přežít celou válku a pak...na konci...válka je přece už na konci...Rusové jsou v Polsku a Američané a Německu, takže je k zoufání, když na konci války...mě dostali a co mě čeká, asi vím. Nejsem hloupý, nejsem chytrý, ale dovedu si spočítat, co asi čeká odbojáře, když jej chytí. I když, co já jsem vlastně za odbojáře? Ale chápu, že mi to nikdo neuvěří.

Co ale nechápu, to jsou ty výsledky. Dostal jsem mnoho ran, hučení v hlavě už nevnímám. Proč mě nepopraví? Nic nevím. A co vím, jsem řekl. Co po mně tedy ještě chtějí?

Stále dokola opakuji: Dostal jsem se do povstání a jednomu zastřelenému německému esesákovi jsem sebral pušku. Potkal jsem několik spolubojovníků, nadšených kluků, co byli přesvědčeni, že svým odbojem porazíme Třetí říši. Došli jsme až na Dunajské nábreží... a dál už jsem to říkal. Tak o co jde?

Jak dlouho jsem tady ve vězení, přesně nevím. Určitě déle, nežli 14 dní. Ale možná to bude i měsíc. Po prvním výsledku jsem byl dost dlouho mimo. No a stále čekám, co bude. A neděje se nic! Jsem na cele většinou sám, občas sem někoho přivedou, ale za den, dva ho zase odvedou. A já jsem stále tady! Je to možná i šest týdnů. Nevím.

S námahou jsem teď vstal. Esesák Schwamber na mě cosi řve, stojíce v otevřených dveřích cely, já nevnímám, co mi říká. Asi mám proražený bubínek. Dveře cely se zavřely. Ten, co je na cele se mnou, se ke mně sklání.

-Co říkal? - snažím se s námahou artikulovat a vydat ze sebe slova.

Spoluvězeň mě podpírá, a pak říká

-Popraví tě...- a dodává

-...už pro tebe jdou...Schwamber to teď říkal... - pláče. Nejprve se snaží zadržovat pláč, ale pak se neudrží. Brečí slzy jako hrachy. Třesou se mu ramena.

Bolí mě všechno. Lehám si na pryčnu, v hlavě mi hučí. Jako by se to všechno týkalo někoho jiného. Ne mě, ale někoho jiného. Jiného člověka. Vůbec si nepřipouštím váhu těch slov, co mi teď můj spoluvězeň říkal.

Otevírají se dveře cely. Trhnu sebou. To otevření jasně slyším. Asi tedy nemám proražený bubínek. Jen jsem prostě před

tím nedokázal zcela mobilizovat svoje vědomí. Po výprasku se není co divit.

Ve dveřích stojí dozorce. Maďar. Maďar, jako já. Znáám ho. Dozoruje tady často. Zarostlá tvář, vysoká postava, drobně kulhá. Smutné oči, jedno má mírně přivřené. Od pohledu silák. Má skoro dva metry.

Dozorce se ptá, co tady Schwamber chtěl. Spoluvězeň odpovídá. Dozorce se ještě jednou ujišťuje, na něco se vyptává. Já nevímám, a i když bych měl vstát a být v pozoru, tak ležím. A dozorce na to nic neříká. Jen se vyptává a spoluvězeň odpovídá. Dozorce pak zabouchává celu a odchází. Na chodbě slyším jeho kroky.

Čekám, kdy uslyším popravčí komando. Jsou to tři muži, co jdou chodbou pro vězně na popravu. Dva tě vedou chodbou, každý z jedné strany tě pevně drží za ruku, a ten třetí ti hodí přes hlavu jakýsi pytel a strká tě před sebou. Říká se jim Popravčí komando a jsou taky Maďaři. Jako my. Výměnou za to, že mají trochu lepší postavení, dělají tuhle práci. Odvádějí vězně na popraviště, kde tě buď zastřelí, ale většinou tě pověsí. Popravčí komando se prý povětšinou dívá až do konce. Jidášové.

Ale zatím je neslyším. Je ticho. Chodba je ztichlá. Pokusím se vstát. Kolik je asi hodin?

-Au - syкну. Celé tělo mě bolí. Spoluvězeň mi pomáhá se posadit. Dává mi napít. Hrnečky nemáme. Nabírá vodu z kýble rovnou do dlaní a dává mi pít. Má mozolnaté a popraskané ruce. Asi se živí manuální prací. Piji. Pak se zeptám

-Co říkal ten Schwamber ještě? –

-Však víš. Že jsi zrádce říše, že dneska...dneska...že tě dneska...- spoluvězeň hledá slova. Pak se zeptá

-Kolik je ti let? –

Vstanu. Dojdu ke stěně, kde nahoře, asi ve výšce dva a půl metru, je ve zdi okénko. Snažím se pohlédnout ven.

-26 - odpovím. Pozoruji vložky. Venku sněží. Jak je asi teď vojákům na frontě? Zamyslím se. Německo se hroutí, za pár měsíců bude po válce. Jedna kartářka říkala, že válku skončí na Vánoce 1945.

-Bože. Tak mladý. – odpoví spoluvězeň, a pak dodá

-Válka skončí co nevidět. Každým dnem. Hitler je na kolenou. – říká, jako by četl moje myšlenky. Pak najednou s nadějí v hlase říká

-Tak víš co? Mám nápad. Slib jim něco. – říká nadšeně a dodává přesvědčivě

-Řekni, že půjdeš s nimi nebo, že budeš pro ně práskat, nebo něco takového...stačí uhrát tak týden, dva, možná měsíc...a je po válce...- přesvědčuje mne. Evidentně věří, že válka skončí dříve, nežli mně říkala ta kartářka. Kdo ví, jak to bude?

Posadil jsem se na pryčnu. Vzdychl jsem. Přemýšlel jsem o tom, co mi teď spoluvězeň říká. Nejsem žádný hrdina a zemřít se

mi rozhodně tedy nechce. Kdepak. Já neumím být hrdinou. Ale taky se mi nechce esesákům cokoli nabízet. A hlavně, oni to po mně ani nechtěli! Jen mě chytili, zmlátili, pak ještě dvakrát, ptali se mě, ke komu patřím, jestli vím něco o podzemním hnutí, a to bylo všechno. Já jim vlastně ani nemám co nabídnout. O ničem nic nevím a jsem naprosto nevýznamný a bezvýznamný....blbeček. Blbeček, co sebral mrtvému esesákovi pušku a myslel si, že něco zmůže. Ani jsem si pořádně nevystřelil! Ve svém věku už bych mohl mít rozum.

V zámku zarachotil klíč. Dveře se otevřely. Jak to, že jsem neslyšel kroky popravčího komanda?!?!? Musel jsem to přeslechnout. Napřáhl jsem ruku ke svému spoluvězni a představil se mu

-Ján Sokol... - řekl jsem, a pak jsem ještě dodal

-...jestli to přežiješ, bydlím Nagyho 22, Budapešť 4. Zajdi za mými rodiči a řekni, že jsem je měl rád, a že mě to strašně mrzí, co se stalo...-

-Ján Sokol? Jsi Slovák? – zeptal se můj spoluvězeň, protože jej udivilo moje nemaďarské jméno.

-Jsem Maďar. - řekl jsem mu.

Dveře cely byly stále otevřené, ale popravčí komando do cely nešlo. Místo toho jsem uslyšel toho maďarského dozorce, toho, co se před chvílí dotazoval, co se tu dělo, jak říká

-Vězeň Sokol! –

Většinou se takto chodilo k výslechu. Ale co to má znamenat? Výslech přece již byl! Dozorce stál mezi dveřmi, a pak dodal

-Tak hejbní s sebou kurva, nebudu tady čekat věčně! –

Udělal jsem několik kulhavých kroků směrem k němu. Otočil jsem se ještě na svého spoluvězně. Ten jen pokrčil rameny. Dozorce se natáhl dovnitř. Rázně mě uchopil za rameno a vystrčil z cely ven. Cely zabouchl a zamkl. Tlačil mě před sebou, strkal do mě, málem jsem upadl. Že by už nebylo popravčí komando? Že by už vězně vodil na popravu jenom tento dozorce?

Vzpomněl jsem si na to, že když mě první den zavřeli, jak mě chytili, měl službu také tento dozorce. Vysoký, mohutný chlap. Umisťoval mě na tuto cely. Možná, že na popravu teď vodí i tento dozorce, kdo ví?

Cestou proti nám, když mě dozorce postrkoval před sebou, jsem ovšem uviděl popravčí komando! Ti tři muži šli chodbou proti nám, byli mírně opilí, a jeden z nich si pískal. Minuli nás. Ani se na mě nepodívali. Tak to jsem byl zmatený.

Dozorce mě dostrkal až před cely 350. Odemkl ji a hrubě mě strčil dovnitř. Padl jsem na zem, obličej se zastavil o podlahu. Dveře cely dozorce zabouchl a zamkl.

Na chodbě jsem slyšel hlasy. Poznal jsem ty opilce z popravčího komanda.

-Sokol! Sokol! – volali a domáhali se dozorců.

-Tady není, máme ho odvést, ale tady není... - vykřikovali do chodby a během několika minut byl na chodbě obrovský mumraj. Všichni mě hledali. Dozorců bylo na chodbě, podle hlasů, asi tak dvacet. Otevírali jednu celu za druhou a hledali mě. Slyšel jsem jasně, jak otevřeli celu vedle mě a křičí

-Kolik vás tady je, nahlašte se! – a vězni ve vedlejší cele cosi odpovídají. Už byla na řadě moje cela, ale pak jsem slyšel hlas

-Ta je prázdná, ta je zamčená trvale, tam nikdo není...-

Okamžitě jsem vyskočil z pryčny a lehl si přímo dolů, pode dveře. Dozorce zarachotil špehýrkou, jen se podíval dovnitř, ale přímo dolů, pod špehýrku, neviděl. Pak zabouchl špehýrku a šel do vedlejší cely

-Kolik vás tady je, zmetci, nahlašte se! – vykřikl a já jenom slyšel odpovědi vězňů.

Dne 16. ledna 1945 v dopoledních hodinách jsem měl být popraven, ale z mně neznámých důvodů jsem popraven nebyl a přežil jsem.

KAPITOLA DRUHÁ: OSVOBOZENÍ

únor 1945, cela 350, Budapešť

Od toho dne, kdy mě ten silný a velký maďarský dozorce zavedl sem na celu, jsem jenom zde.

Dveře se neotevřely ani jednou. Jen jsem špehýrkou určenou pro jídlo dostával ešus s jídlem, a to bylo úplně všechno. Moje cela měla dvě pryčny, ale byl jsem zde sám. Protože jsem měl na cele i primitivní (turecký) záchod a nad ním trubku s tekoucí vodou, tak nebyl ani důvod k tomu, aby mi vyměňovali kbelík s vodou a výkaly, jak se to dělalo na některých jiných celách.

Uběhlo více nežli měsíc. Poslouchal jsem zvuky z chodby a po čase jsem z těch zvuků a z rozhovorů, co jsem zaslechl, pochopil, že někdo napsal z venku na dveře mojí cely nápis, že je prázdná, neobsazená, a že se nemá trvale obsazovat. Pochopil jsem to převážně z toho, když jsem slyšel debaty dozorců před mými dveřmi. Byl jsem zticha jako myška, nechtěl jsem být prozrazený. Ale udivovalo mě, že i když na dveřích mojí cely byl (zřejmě) nápis, že cela je prázdná, vždy mi někdo donesl jídlo. Je tedy pravdou, že jsem jej nedostával ve stejný čas, jako ostatní vězni. Poslouchal jsem, jak se otevírají a zavírají dvířka, kudy se

dává jídlo, u jiných cel, ale ta moje byla vždy vynechána. A pak, třeba za půl hodiny, najednou klapla dvířka mojí cely, jakási ruka podala dovnitř jídlo a dvířka opět zaklapla.

Ta ruka byla vlastně moje jediné spojení se světem. Zajímalo mě, jestli ta ruka má také zbytek těla, nebo je to jenom ta ruka? Jednou jsem zkusil na tu ruku promluvit

-Haló, proč jsem tady? – zeptal jsem se, ale uslyšel jsem jenom

-Ticho! Ztichni! Už jsi měl být popravený! Nemluv! Buď rád, že žiješ! –

Čistou a plynulou a přesto tvrdou a jaksí zastřenou maďarštinou, mi kdosi řekl tato slova a já je rád poslechl. Mlčel jsem. Pozoroval jsem jenom tu ruku, co mi dává jídlo, a snažil se dopídit, co to všechno má znamenat. Ale na nic jsem nepřišel. Nebyl jsem nijak významná odbojová osobnost. Nebyl jsem nijaký významný maďarský odbojář. Jsem obyčejný truhlář. Ján Sokol. Truhlář, co má podivně znějící slovenské jméno, ale jsem Maďar každým coulem, možná moji předci byli ze Slovenska, ale já se narodil v Budapešti. Vyučil jsem se truhlářem, a protože jsem ročník 1919, tak jsem měl nastoupit v roce 1938 do armády na vojnu. Nakonec jsem šel až v roce 1940, ale nevím, jak se to mému otci podařilo, zřejmě nějakým úplatkem, sehnal mi výjimku. V armádě jsem byl jenom 3 měsíce, sloužil jsem v Gyoru v proviantním skladu a na podzim roku 1940 jsem již opět v Budapešti v truhlárně opravoval skříně. Pak jsem, někdy během roku 1944, přešel do rakvárny, což byla truhlárna na výrobu rakví, a tam jsem byl do té doby, nežli mě zatkli. To je celé.

Nebyl jsem žádný odbojář. Bydlel jsem u rodičů, v bytě 2+1 v činžovním domě a táta mě hlídal, abych se do ničeho nepletl. Pak, když přišlo to povstání, šel jsem po ulici a viděl toho mrtvého esesáka. Sebral jsem mu pušku...a dál jsem to už popisoval. A najednou mě někdo chrání před popravou. A desítky dalších jiných každý den odvádí popravčí komando a já je slyším a poslouchám a netuším, nevím, proč zrovna já jsem ten, co je chráněný. A také nevím, ani kdo mě chrání.

Takže jsem tady, potichu, jak myška. Jen dvakrát za den se vsune do okénka ta ruka, co má drobnou jizvu nad zápěstím, a podá mi jídlo. A někdy se to stane i třikrát denně. A to je všechno. Nic víc.

V půlce února (přesně, kdy to bylo, nevím) jsem si uvědomil divnou věc. Už dva dny jsem neslyšel popravčí komando. Přemýšlel jsem nad tím a najednou jsem zaregistroval na chodbě hluk. Dupání těžkých bot, pár osamocených výstřelů, a pak najednou jsem slyšel

-Svoboda...svoboda...válka skončila! – a volání slávy.

Slyšel jsem, jak se otevírají cely, slyšel jsem radostné výkřiky, směs maďarštiny a ruštiny na chodbách a zvuky otevíraných cel. Mojí celu ovšem vynechali.

-Tady! - doběhl jsem ke dveřím a začal na ně bouchat. Mlátil jsem jak pominutý, křičel jsem, trvalo to celou věčnost, nežli někdo otevřel i dveře mojí cely a já vyběhl ven. Na chodbách bylo plno. Vojáci, vězni, objímali se navzájem. Tam vzadu u mříží ležel jeden mrtvý maďarský dozorce. Asi jej zastřelili. Ostatní dozorcí

utekli a já cítil, že přišlo to, co jsme chtěli. To, po čem jsme toužili.
SVOBODA. KONEC VÁLKY!

Seběhl jsem po schodech dolů do přízemí. Všechny mříže byly otevřené. Vyběhl jsem na nádvoří a hnal jsem pryč. Pryč z vězení! Utíkal jsem, co mi síly stačily, ale spíše jsem jenom kulhal. Smál jsem se a vykřikoval jsem

-Konec války, konec, svoboda, mír, ať žije svobodné Maďarsko! – a utíkal jsem ven z areálu věznice. Venku byla zima.

Když jsem doběhl ven, zadýchal jsem se. Neměl jsem žádnou kondici a navíc jsem byl silně vzrušený, z toho všeho. Sedl jsem si na nějakou zídku a vydýchal jsem. Kolem jezdili vojáci v armádních vozech. Byli to ruští vojáci. Po chvilce kolem zaduněl tank. Projel s hukotem kolem mě. Asi padesát metrů ode mě, na zemi, ležel mrtvý německý voják. Zahlédl jsem ještě nějaké jiné vlajky, nežli sovětské. Viděl třeba vlajku Československou, ale převážně byly vidět vlajky svobodného Maďarska a vlajka Sovětského svazu.

Vstal jsem ze zídky a šel jsem domů. Cesta nebyla daleká. Za normálních okolností by mi zabrala tak půl hodiny ostré chůze. Ale vzhledem k tomu, že jsem byl zesláblý a vzhledem k tomu, že ulice byly plné jásajících lidí a vojáků a vojenské techniky, tak jsem domů dorazil až v podvečer. Po několika hodinách chůze. Skutečně mi to trvalo snad tři, nebo čtyři hodiny. Všude samí objímající se lidé, všude mumraj a ruch. Veselí se občas střídalo s občasnými posledními výstřely války.

Na rohu naší ulice se jakási dívka (zřejmě Maďarka) muchlovala s ruským vojákem. Byli velmi intimní, ale nevšímal jsem si jich já, tak si nevšímalí oni mě. Asi byli opilí. Holky mají rády vojáky.

Došel jsem domů. Dům nebyl válkou nijak zasažen. Ta omítka byla oprýskaná již před válkou. Vystoupal jsem po schodech k našemu bytu. Zabouchal jsem na dveře. Těšil jsem se, až uvidím mámu a tátu. Otevřela máma. Byla uplakaná. Ptal jsem se jí, co se stalo. Řekla mi to. Táta včera zastřelili.

-Šel ve městě, z práce domů, a najednou prý padl. Říkal to Gergen, co šel z práce s ním. Nikdo neví, kdo ho zastřelil. Jestli Maďar, nebo Němec, nebo Rus. Nikdo neví. Někdo střílel z podkroví z kulometu, na ulici zůstali ležet tři lidi. Můj táta byl jedním z nich. Střelec utekl. Takových incidentů se stávalo v posledních dnech mnoho.

Takže jsem začal zařizovat pohřeb. Táta jsme pohřbili 1. března 1945. Na pohřbu bylo celkem asi dvacet lidí. Je to až k hořkému pousmání. Celý život se snažíte, žijete, něco tvoříte. Pak jdete po ulici, prásk, odstřelí vás někdo, ani nevíte kdo, a všechno tím končí.

Na pohřbu jsem nebrečel. Táta jsem měl rád, ale brečet už jsem prostě neuměl. Máma brečela. Já se ji snažil utěšovat. Na pohřební hostině pak jeden náš příbuzný rozebíral to, jestli existuje posmrtný život, pil nadmíru a nakonec si vlezl na stůl,

v ruce měl skleničku s pálenkou, zvedal ji ke stropu a volal na mého otce, ať nám řekne, kam schoval peníze. Strašně se při tom smál. Tak jsem mu dal přes hubu a tím pohřební hostina skončila.

A tak jsem zůstal s mámou sám. Psal se březen 1945, Maďarsko žilo novou nadějí a přišlo krásné jaro, svobodné jaro. Opět jsem se přihlásil do truhlářské dílny, začal jsem chodit do práce. Máma neměla nikoho jiného, nežli mě, a já se začal se o ni starat.

V létě 1945 jsem poznal Máriu. Mária byla krásná a milá. Byla sirotek. Měla noční děsy, budila se ze spaní. Bála se, že ji dají do plynu. I když nebyla židovka, tak ji za války totiž poslali do koncentráku. Přežila. Ale nechalo to na ní následky. Měl jsem ji strašně moc rád a v roce 1946 jsme se vzali. Všechno bylo růžové. Měli jsme se rádi a chtěli jsme mít spolu děti, ale zatím se nedařilo. Žili jsme skromně.

Někdy kolem jara 1948 začala máma churavět. Bylo to den ode dne horší. Byla stále slabší a slabší. Nemoc ji přemáhala. Zemřela na podzim roku 1948. Sourozence jsem neměl, takže jsem zůstal v našem bytě jenom s mojí ženou Márií.

Chodil jsem do práce, v truhlárně ze mě udělali zástupce truhlářského mistra a já bydlel v bytě po našich. Každý den byl stejný, jako ten předchozí. Ráno vstávání, snídání, polibek od manželky, a pak cesta do práce. Tam jsem pracoval, v poledne snědl oběd, co mi moje žena přichystala. Odpoledne domů. Cestou koupit nějakou drobnost. Strašně rád jsem manželce dával drobné dárky. Třeba čerstvou koblihu, květiny, nebo malý prstýnek. Večer

jsme byli spolu, před usnutím se milovali a ráno zas vstávání, a tak dokola. Stereotyp mi nevadil. Čekali jsme, až manželka přijde od doktora s tím, že je těhotná, ale stále nic.

Jednoho dne skutečně Mária povídá

-Byla jsem u doktora. –

Ale nebyla to ta zpráva, kterou jsme čekali. Měla rakovinu. Zemřela 18. června 1950. Děti jsme neměli. Já zůstal úplně sám.

Chodil jsem do práce, ale nebylo to tak, že bych žil jenom prací. Začal jsem se totiž zajímat o dění kolem sebe. O politiku. Bylo mi 31 let, byl jsem vdovec. Nic jiného mi nepřišlo na um, nežli se začít zajímat o dění kolem sebe. Děvčata jsem nestřídal, samozřejmě, že občas u mě v mém bytě nějaká zůstala přes noc, ale vážnou známost jsem nechtěl. Žil jsem jen prací a politikou.

Začal jsem poznávat, jak se věci mají. Velkou výhodou pro mě bylo to, že jsem vlastnil průkazku politického vězně. Ano skutečně. Jeden soused od nás z domu mi říkal, že když jsem přece byl ve vězení, tak že jsem politický vězeň a já mohu si vyřídit průkazku a dostávat větší dávku potravinových lístků. Moc se mi do toho nechtělo, ale pak když máma onemocněla a já pro ni potřeboval více masa, tak jsem si tu průkazku vyřídl. Takže jsem byl oficiálně politický vězeň. Nečerpal jsem dříve z toho žádné výhody, i když jsem třeba i mohl. Jenom ty potravinové lístky. Ale mohl jsem chtít třeba větší byt po kolaborantech, nebo třeba lepší práci. Ale to jsem nechtěl takto zneužívat. Šlo mi jen o mámu.

V roce 1948 jsem vstoupil do komunistické strany. Bylo mi 29 let, když jsem k nim vstupoval. Nebyl jsem žádný rozjařený mladík. Ale já tehdy věřil, že komunismus je budoucnost, že zabrání tomu, aby již nebyla taková válka, jakou jsme zažili. Doktor říkal, že moje manželka je nemocná také proto, co zažila v koncentráku. Že jí to vzalo mnoho zdraví. Stejně jako mojí mámě. Válka mi vzala všechny, koho jsem měl rád. Mámu, tátu, manželku. Nechtěl jsem, aby se někdy taková válka opakovala. A zdálo se mi, že komunisté to myslí rozumně. Myslel jsem si, že by měli dostat šanci. Šanci ukázat, jak to myslí. Vůbec jsem nechtěl vidět to, co se dělo kolem voleb v roce 1949, kdy volby byly zmanipulovány a možná i zfalšovány. Nechtěl jsem to vidět. Byl jsem slepý komunistickou myšlenkou.

Také jsem viděl, co se děje kolem nás. Rakousko, Československo, Německá okupační zóna, ale zejména Polsko. Nemohl jsem k tomu mlčet.

Pak ovšem přišla válka na Korejském poloostrově. A u mě nastal zlom. Dostal jsme se v komunistickém aparátu trochu výše. Stal jsem se předsedou buňky, začal jsem hovořit na schůzích a shromážděních, dokonce jsem byl dvakrát v rozhlase a začalo se říkat, že bych měl jet na kongres do Moskvy. Zastupovat naši komunistickou buňku. Takže jsem srdnatě hovořil na schůzích, ale je pravda, že tehdy jsem také začal vnitřně pochybovat. Ano. Někdy kolem roku 1951 jsem začal mít jisté pochybnosti. Je vůbec komunismus cesta? Je to vůbec správný směr?

Moje pochybnosti jsem měl nejprve v sobě. Nikomu jsem je neříkal. Myslel jsem si, že je to jenom nějaký můj vnitřní boj, že vidím čerta, kde není. Nikoho jsem se ve straně nebál, nikdy jsem nebyl nijakým strašpytlem. A tak, když jsem si v hlavě dostatečně zformuloval svoje otázky, přednesl jsem je na vedení stranické buňky. Proč se děje to a to? Jak je možné, že strana dopustí to a to? Jak mohou být členové strany lidé, kteří dělají to a to? Jak to, že se nesmí říkat veřejně to a to? A proč stále hledáme třídní nepřítelé? Proč nehledáme dohodu? Od pochybností k otázkám jen tedy skutečně jenom krůček. Začal jsem tedy klást uvedené otázky, ale i jiné, další. Nejprve jsem se dotazoval vedení, poté na schůzích a poté i na širších aktivech. Výsledek se brzy dostavil. Stal jsem se nepohodlným.

Nejdřív mě někdo přepadl a zmlátil. Nadával mi do nacistů, kolaborantů a odpadlíků. Pak mě na jedné schůzi vyloučili od komunistů. Začal jsem pak o komunistech říkat, co si skutečně myslím. Někteří lidé si mysleli, že z uraženosti komunisty pomlouvám, ale nebyla to pravda. Já nepotřeboval komunisty pomlouvat, kudy jsem chodil. Stačilo mi říkat jenom pravdu! Říkal jsem, co si o nich myslím. Mám dojem, že se mnozí lidé raději stranili.

Soudruzi, bývalí kolegové, mě nejprve varovali osobně.

-Neblbni... - říkali

-To se ti vymstí, co děláš...zahráváš si s ohněm. - dodávali. A měli pravdu. Tak dlouho jsem dráždil všechny tím, že jsem říkal, co si myslím, až se mi to vrátilo, jako bumerang.

V roce 1954 mě zavřeli. Říkali pro výstrahu, ale stejně jsem tam strávil asi 3 měsíce. Prý za pobuřování. Ale koho já asi tak pobuřoval?

U soudu jsem byl statečný, trval jsem si na svém, ale když mě dali na celu, odvahua mě přešla. Nadával jsem si do pitomců.

Byl jsem ve stejné věznici jako za války. Moc se tam toho nezměnilo. Jen Popravčí komando už nechodilo.

Když jsem se z vězení vrátil, hodně věcí se změnilo. Už jsem nebyl na dílně zástupce mistra, ale pouhý truhlář-dělník. V roce 1955 si mě pozvali opět na výslech. Což mě překvapilo. Od svého propuštění jsem totiž nic proti komunistům nedělal. Uzavřel jsem se do sebe, nakoupil hromadu knih, s nikým se nebavil a na politiku jsem kašlal. Zvysoka. Ta kapitola pro mě byla uzavřená. Takže jsem na výslech šel s očekáváním, co po mně mohou chtít.

Nejprve mi vyhrožovali. Jestli prý vím, proč jsem tady? Já nevěděl. Pak mi řekli, že již se nikdy ven z vězení nedostanu, že toho na mě mají dost. To bylo absurdní. Nakonec mi nabídli spolupráci. Že prý mají přehled o tom, co se chystá. Spousta spolupracovníků tajné služby jsou prý infiltrováni mezi reakcionáři. Tajná policie všechno ví. Mohu též pro ně pracovat. Odmítl jsem.

Dali mi asi dvě hodiny pokoj, zavřeli mě na celu, a pak zase pokračovali. Zmlátili mě, chtěli opět vědět, jestli pro někoho

pracuji. Ale já skutečně pro nikoho nepracoval. Byl jsem jenom vyloučený komunista, pro nikoho jsem nepracoval. A ani jsem to neměl v úmyslu.

Říkali mi nějaká jména, ptali se mě, jestli je znám, ale já nikoho neznal. Zmlátili mě znova, a pak mi řekli, že jsem byl nacistický bonzák! Že mají důkazy!

To mě naštválo! Nikdo neví, co jsem si vytrpěl. Nikdo neví, co jsem cítil, když jsem čekal v cele skoro dva měsíce na popravu a nevěděl jsem, co přijde...Vyskočil jsem a začal se s nimi prát. Najednou jich tam bylo osm a mlátili mě hlava nehlava. Skončil jsem v nemocnici.

Kupodivu ne ve vězeňské, ale v té obyčejné. Normální. Z té mě po čase propustili a já myslel, že tím to skončilo. Ale kdepak!

Asi za půl roku, to již se psal rok 1956, jsem z ničeho nic dostal předvolání k soudu. Přečetl jsem si obžalobu. Budu souzen za podvracení republiky, vlastizradu v prvním odstavci, hanobení komunistického zřízení a útok na orgán veřejné správy mi hrozilo až 12 let vězení. Nebo taky podmínka. Kdo ví. Nechali mě na svobodě, ale nenechali mě na pokoji. Psal se duben 1956 a soud měl začít v říjnu 1956.

Celé to bylo absurdní. Tajná police si mě prostě vyhlídla. Možná, že věděli, že jsem neškodný. Ne možná, oni to věděli určitě. Ale asi mě takto chtěli donutit ke spolupráci. Mysleli, že se sesypu.

Ale já věděl, že jsem nic neudělal. Věřil jsem, že mě nezavřou. Věřil jsem ve spravedlnost.